vægelsen var ret hurtigt gaaet i Staa. Over for det paatænkte blandede Udvalg stillede han sig ret skeptisk. Fandtes der en højere Autoritet end Folkeforbundsraadet? Skulde et særligt Udvalg kunne opnaa flere Resultater end dette? Man kunde ikke tvinge Staternes frie Vilje. I Forbindelse med den sidste Konference vedrørende Statuten for den faste mellemfolkelige Domstol havde man endog fremsat den Tanke, at man maaske kunde betragte de af Folkeforbundsforsamlingen fattede Beslutninger som havende Lovkraft uden Ratifikation. Dette vilde være en grov Krænkelse af Suveræniteten, som han ikke paa nogen Maade kunde gaa med til. Man kunde derfor ikke gøre synderligt andet end »vække Staterne, naar de sover«. I visse Lande kan Regeringerne selv ratificere, hvilket f. Eks. gælder Italien. Men som oftest er det ikke den udøvende, men den lovgivende Magt, der har dette Prærogativ. Det bedste Middel vilde efter hans Skøn være, at de Delegerede efter Hjemkomsten henledte Regeringernes Opmærksomhed paa de paagældende Ratifikationers Forsinkelse. Saafremt en saadan Henvendelse gentoges to, tre Gange om Aaret, vilde dette gøre større Virkning end alle andre Midler, man havde foreslaaet. Han havde selv for Italiens Vedkommende anvendt denne Fremgangsmaade med særdeles godt Resultat.

Noel Baker (Storbritannien) støttede stærkt det danske Forslag og ønskede meget Nedsættelsen af et Studieudvalg. Den britiske Regering tillagde Spørgsmaalet den største Betydning, eftersom de væsentligste Resultater, Folkeforbundet kunde opnaa, vilde antage Form af Konventioner. Dette gjaldt politiske, økonomiske, sociale, saavel som Hygiejne- og Transit-Spørgsmaal. Det var ikke tilstrækkeligt at opnaa de fornødne Ratifikationer, man maatte ogsaa opnaa dem inden for en rimelig Frist. Den i 1925 undertegnede Opium-Konvention var først traadt i Kraft i September i Fjor og var endda uden Virkning for mange Stater, idet kun 15 havde ratificeret. Blandt de Stater, der havde underskrevet Statuten for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje, var der 13, der endnu ikke — efter ni Aars Forløb — havde ratificeret samme, skønt de bidrog til Bestridelse af Omkostningerne, hvilket syntes selvmodsigende. Ratifikations-Proceduren var indviklet i mange Lande og krævede til Tider Ændringer i den indre Lovgivning. Alle Parlamenter var overbebyrdede, og man maatte derfor skelne mellem Emnernes Betydning og først forelægge de vigtigste Forslag. Han var enig med Formanden i, at de Delegerede kunde gøre en hel Del gennem personlige Henvendelser til Regeringerne. Man kunde ogsaa tage Sigte paa forskellige Ratifikationsmetoder alt efter Traktaternes Form: Dels kunde det fastsættes, at Ratifikationen skulde ske hurtigst muligt, dels kunde Regeringerne forpligte sig til at forelægge Konventionerne for deres Parlamenter inden for en bestemt Frist — et eller to Aar —, ledsaget af de tilsvarende Forslag angaaende den indre Lovgivning, der maatte være paakrævet. Han sluttede sig til Tanken om Afholdelse af en ny Konference, naar den fastsatte Ratifikationsfrist var udløbet. I ganske særlige Tilfælde, hvor meget hurtig Ratifikation var nødvendig, som f. Eks. med Hensyn til Protokollen over Domstolsstatuten, kunde man maaske vende Forholdet om og sige, at Ikrafttrædelsen skulde finde Sted til en bestemt Termin, medmindre Regeringerne nægtede deres Samtykke. Handelsminister Grahams Henstilling om i hver Rigsdagssamling at forbeholde den fornødne Tid til Drøftelse af Ratifikationen af visse internationale Konventioner kunde ogsaa give gavnlige Resultater. Alle disse og mange andre Spørgsmaal skulde Studieudvalget undersøge.

Saa godt som alle efterfølgende Talere sluttede sig i Princippet til det danske Forslag. *Urrutia* (Columbia) vilde foretrække, at det foreslaaede Udvalg sammensattes af Repræsentanter for Folkeforbundets tekniske Organer (Den staaende Samfærdselskomité, Sundhedsudvalget, den økonomiske Komité o. s. v.). Arbejdskonven-